

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**
MAREK NIECHCIAŁ

RWR-610-1(14)/17(ARS)

Wrocław, 27 lipca 2018 r.

WERSJA JAWNA

DECYZJA Nr RWR 5/2018

- I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu
- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -
- uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania ww. przedsiębiorcy, polegające na określaniu kwoty wynagrodzenia należnego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu, z tytułu umowy pośrednictwa w dochodzeniu od zakładów ubezpieczeń roszczeń odszkodowawczych, w stawce netto, bez uwzględnienia podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.) oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1830 ze zm.)
- i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 30 czerwca 2017 r.**
- II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu
- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -
- uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania ww. przedsiębiorcy, polegające na zobowiązaniu konsumentów do niewypowiadania danego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu zlecenia, co stanowi naruszenie art. 746 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r., poz. 1025)
- i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 30 czerwca 2017 r.**
- III. Na podstawie art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy,
- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -
- nakłada się na Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w związku z praktykami stwierdzonymi w punktach I i II sentencji decyzji w postaci obowiązku:

skierowania listem poleconym - w terminie miesiąca od daty uprawomocnienia się decyzji - do wszystkich konsumentów, których umowy są nadal wykonywane, sformułowanej w sposób czytelny i zrozumiały pisemnej informacji, o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w decyzji nr RWR 5/2018, uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu polegające na:

- określaniu kwoty wynagrodzenia należnego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu, z tytułu umowy pośrednictwa w dochodzeniu od zakładów ubezpieczeń roszczeń odszkodowawczych, w stawce netto, bez uwzględnienia podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.) oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1830 ze zm.),

- zobowiązaniu konsumentów do niewypowiadania danego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu zlecenia, co stanowi naruszenie art. 746 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r., poz. 1025).

Treść decyzji nr RWR 5/2018 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”.

IV. Na podstawie art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu obowiązek publikacji wersji jawnej decyzji w całości, w związku z praktykami stwierdzonymi w punktach I i II sentencji decyzji, na koszt przedsiębiorcy, na jego oficjalnej stronie internetowej (w dniu wydania decyzji jest to strona: www.paktus.pl), w ciągu 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, w ten sposób, że: odnośnik do treści wersji jawnej decyzji powinien zostać umieszczony na stronie głównej w jej górnej części i opisany w następujący sposób: „Decyzja Prezesa UOKiK nr RWR 5/2018”, tekst odnośnika napisany czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB - #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff) o rozmiarze nie mniejszym niż 36px oraz utrzymywania jej na stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej.

V. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 5 098,00 złotych (słownie: pięć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych) płatną do budżetu państwa za stosowanie praktyki opisanej w punkcie I sentencji decyzji.

VI. Na podstawie art. 106 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650) oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu, karę pieniężną w wysokości 5 098,00 złotych (słownie: pięć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych)

płatną do budżetu państwa za stosowanie praktyki opisanej w punkcie II sentencji decyzji.

- VII. Na podstawie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 80 ww. ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650) oraz art. 263 § 1 i 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 oraz z 2018 r., poz. 149 i 650) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postanawia się obciążyć Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu kosztami niniejszego postępowania, w wysokości 67,00 zł (słownie: sześćdziesiąt siedem złotych) i zobowiązać przedsiębiorcę do ich zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2016 r., Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające (sygn. RWR-405-505/16), mające na celu wstępne ustalenie, czy w związku z działalnością Manufaktura sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu (dalej: Spółka, Manufaktura), nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone lub też naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, tj. pod zarzutem naruszenia art. 23a lub 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r., poz. 798 i 650, dalej: uokik).

W toku postępowania wyjaśniającego, Spółka została wezwana do dobrowolnego zaniechania stosowania lub zmiany budzących wątpliwości postanowień umownych oraz dostosowania stosowanych wzorców umów do obowiązujących przepisów prawa.

dowód: wezwanie z dnia 27 października 2016 r. - k. 24

W odpowiedzi na wezwanie, Spółka przedstawiła propozycje zmian niektórych spośród kwestionowanych klauzul umownych. Zważywszy, że Spółka nie zastosowała się do wezwania w pełnym zakresie, a nadto nie wypowiedziała się w kwestii aneksowania umów, Prezes Urzędu ponownie wezwał Spółkę do wprowadzenia zmian w pozostałym zakresie, który dotyczył:

- 1) postanowienia umownego określającego wysokość wynagrodzenia przysługującego Spółce,
- 2) klauzuli zawierającej zakaz wypowiedzania udzielonego Spółce zlecenia.

dowód: pismo Spółki z dnia 29 listopada 2016 r. - k. 27

Wobec nieudzielenia w określonym terminie, jak również później, odpowiedzi na wskazane wyżej pismo i niedostosowanie się do wezwania, postanowieniem nr RWR 12/2017 Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Manufakturę, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z art. 24 ust. 1 i ust. 2 uokik.

dowód: pismo z dnia 16 grudnia 2016 r. - k. 28, postanowienie nr RWR 12/2017 - k. 5-7

Odnosząc się do treści zarzutów zawartych we wskazanym wyżej postanowieniu, w piśmie z dnia 4 maja 2017 r., Manufaktura zaznaczyła, że „[***]”. W zakresie ewentualnych nieporozumień, skarg, zażaleń itp. Spółka nie odnotowała tego typu przypadków”. Ponadto, Manufaktura zaproponowała nową treść stosowanych przez nią wzorców umów.

dowód: pismo Spółki z dnia 4 maja 2017 r. - k. 30-33

Ustalono następujący stan faktyczny:

Manufaktura jest przedsiębiorcą wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS: 0000500488, prowadzącym m.in. działalność związaną z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, pozostałą działalność wspomagającą usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych oraz pozostałą działalność wspomagającą ubezpieczenia i fundusze emerytalne.

dowód: wydruk z KRS - k. 2-4

Spółka wskazała, że w 2016 r. zawarła około [***] umów, natomiast w roku 2017 (do dnia 31 marca 2017 r.) - około [***] umów. Zasięg terytorialny działania Spółki to teren całego kraju, jednak koncentruje się na terenie Dolnego Śląska oraz Opolszczyzny.

dowód: pismo Spółki z dnia 6 września 2016 r. - k. 18-19, pismo Spółki z dnia 4 maja 2017 r. - k. 30-33

W ramach prowadzonej działalności Spółka zawiera z konsumentami umowy, dotyczące pośrednictwa w dochodzeniu na rzecz konsumentów, roszczeń odszkodowawczych od zakładów ubezpieczeń. Manufaktura posługuje się przy tym dwoma wzorcami umów, stosowanych przy zawieraniu umów z konsumentami:

- 1) wzorzec umowy zawieranej z małoletnim reprezentowanym przez opiekuna prawnego, stosowany od sierpnia 2015 r.,
- 2) wzorzec umowy zawieranej z pełnoletnim, stosowany od sierpnia 2015 r.

W tych wzorcach Spółka podawała kwotę wynagrodzenia w stawce netto oraz zobowiązywała konsumentów do niewypowiadania danego jej zlecenia [„Z tytułu niniejszej umowy „PAKTUS” przysługiwać będzie wynagrodzenie w wysokości % netto (słownie: procent netto) naliczone od kwot uzyskanych dla Zleceniodawcy i powiększone o należny podatek VAT.” oraz Zleceniodawca zobowiązuje się ponadto do nie wypowiadania lub odstępowania od niniejszej umowy oraz nie wycofywania pełnomocnictwa w zleczonej sprawie.”].

dowód: pismo Spółki z dnia 6 września 2016 r. - k. 18-19

Prezes UOKiK wezwał Spółkę do przestania poprawionego wzorca umowy wraz z datą wprowadzenia go do obrotu.

Pismem z dnia 27 lipca 2017 r. Spółka przedstawiła zmienione wzorce umów, uwzględniające stosowne zmiany. Obowiązują one od 30 czerwca 2017 r.

Po dokonanych zmianach, postanowienie odnoszące się do wysokości wynagrodzenia ma następujące brzmienie: „Z tytułu niniejszej umowy „PAKTUS” przysługiwać będzie wynagrodzenie w wysokości % netto (słownie: procent netto) naliczone od kwot uzyskanych dla Zleceniodawcy i powiększone o należny podatek VAT, którego stawka na dzień podpisania umowy wynosi 23%, co stanowić będzie wartość ...% (słownie: brutto)”.

Klauzula dotycząca niewypowiadania zlecenia została usunięta.

dowód: pismo UOKiK z dnia 20 lipca 2017 r. - k. 35, pismo Spółki z dnia 27 lipca 2017 r. - k. 37-38

Obrót Spółki w 2017 r. wyniósł [***] zł.

dowód: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego Wrocław - Psie Pole z dnia 28 maja 2018 r. - k. 58-60

Prezes Urzędu w dniu 2 stycznia 2018 r. skierował do Manufaktury pismo zawierające szczegółowe uzasadnienie zarzutów, informujące Spółkę o dotychczasowych ustaleniach, poczynionych w toku prowadzonego przeciwko niej postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz o planowanym rozstrzygnięciu. Manufaktura nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia do przedstawienia stanowiska, co do wskazanych w piśmie ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

dowód: pismo z dnia 2 stycznia 2018 r. - k. 46-50

Pismem z dnia 12 czerwca 2018 r., zawiadomiono Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego, informując o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów. Jednocześnie został wyznaczony 7-dniowy termin na zapoznanie się z aktami sprawy. Spółka nie skorzystała z tego uprawnienia.

dowód: zawiadomienie z dnia 12 czerwca 2018 r. - k. 67

Mając na względzie powyższy stan faktyczny, Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Interes publicznoprawny.

Stosownie do art. 1 ust. 1 uokik, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Naruszenie interesu publicznego stanowi podstawę do rozstrzygnięcia przez Prezesa Urzędu sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Interes publiczny zostaje naruszony w szczególności wówczas, gdy określonymi działaniami przedsiębiorcy dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy wywołują one na rynku niekorzystne zjawiska, powodując zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publiczny, gdyż wiąże się z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, którzy mogą lub mogli być narażeni na negatywne skutki działań stosowanych przez Spółkę. Interes publiczny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów.

Udowodnienie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast art. 24 ust. 2 uokik stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

W związku z powyższym, dla uznania działania przedsiębiorcy jako niezgodnego z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, należy wykazać, że spełnione zostały kumulatywnie następujące przesłanki:

1. kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
2. działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów,
3. działanie to jest bezprawne.

Ad 1. Status przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1829 ze zm., dalej także „usdg”). W myśl art. 4 ust. 1 usdg, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Należy zauważyć, że obecnie definicja przedsiębiorcy zawarta jest w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r., poz. 646, dalej: Prawo przedsiębiorców), która weszła w życie 30 kwietnia 2018 r. Jednak zgodnie z art. 196 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz innych ustaw dotyczących działalności gospodarczej z dnia 6

marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 650), do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Prawa przedsiębiorców, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Manufaktura jest spółką prawa handlowego i prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Nie ulega zatem wątpliwości, że posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 uokik. Tym samym, przy wykonywaniu działalności gospodarczej, podlega rygorom określonym w uokik i jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ad 2. Przesłanka godzenia w zbiorowy interes konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie podaje definicji zbiorowego interesu konsumentów, wskazując jednak w przepisie art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów oznacza zatem narażenie na uszczerbek interesów pewnej grupy lub wszystkich konsumentów, poprzez stosowaną przez przedsiębiorcę praktykę, obejmującą tak działania, jak i zaniechania. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Ochrona zbiorowych interesów konsumentów ma miejsce wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne w tym znaczeniu, że mogą dotknąć każdego konsumenta będącego lub mogącego być potencjalnie kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony są zatem interesy wszystkich aktualnych lub potencjalnych klientów - traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt VI ACa 306/08).

Nie ulega wątpliwości, że działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów wtedy, gdy wywołuje negatywne skutki w sferze ich praw i obowiązków. Natomiast przez interes zbiorowy należy rozumieć interes dotyczący konsumentów jako określonej zbiorowości. Dla stwierdzenia godzenia w zbiorowe interesy konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę na zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów powiązane jest z naruszaniem interesów gospodarczych konsumentów. Pod tym pojęciem należy rozumieć zarówno naruszenie interesów stricte ekonomicznych (o wymiarze majątkowym), jak również prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych.

Ad 3. Bezprawność działań.

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia, przy ocenie bezprawności, wymaga kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów.

Omawiając przesłankę bezprawności działań przedsiębiorcy należy zauważyć, iż ustawodawca nie uregulował w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów jej konstrukcji. Zatem działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw oraz dobrych obyczajów.

W stanie faktycznym sprawy, zarzuty dotyczą naruszenia przepisów ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.), ustawy z dnia 9 maja

2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1830 ze zm., dalej: ustawa o cenach), a także ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r., poz. 1025, dalej: k.c.).

1) Ocena praktyki zakwestionowanej w pkt I osnowy decyzji:

Pierwsza z praktyk dotyczy tego, że Spółka określała kwoty należnego wynagrodzenia z tytułu umowy pośrednictwa w dochodzeniu od zakładów ubezpieczeń roszczeń odszkodowawczych, w stawce netto, bez uwzględnienia podatku od towarów i usług.

Należy zauważyć, że ustawa o prawach konsumenta, w art. 8 pkt 3 wskazuje, że najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową, przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta, o ile informacje te nie wynikają już z okoliczności, w sposób jasny i zrozumiały o łącznej cenie lub wynagrodzeniu za świadczenie wraz z podatkami, a gdy charakter przedmiotu świadczenia nie pozwala, rozsądnie oceniając, na wcześniejsze obliczenie ich wysokości - sposobie, w jaki będą one obliczane, a także opłatach za dostarczenie, usługi pocztowe oraz jakichkolwiek innych kosztach, a gdy nie można ustalić wysokości tych opłat - o obowiązku ich uiszczenia; w razie zawarcia umowy na czas nieoznaczony lub umowy obejmującej prenumeratę przedsiębiorca ma obowiązek podania łącznej ceny lub wynagrodzenia obejmującego wszystkie płatności za okres rozliczeniowy, a także wszystkich kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść.

Kolejnym aktem prawnym, z którego wyływa obowiązek podawania ceny z uwzględnieniem stawki podatku VAT w cenach za świadczone usługi jest ustawa o cenach. Nakazuje ona - w art. 3 ust. 2 - uwzględnianie w cenie podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym.

Określanie wysokości wynagrodzenia przez Spółkę jest niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, bowiem Manufaktura nie uwzględniała podatku od towarów i usług, ograniczając się jedynie do wskazania kwoty netto. Należy zauważyć, że Spółka nie wskazywała nawet stawki doliczanego do kwoty netto podatku VAT. Wprawdzie we wzorcu umowy zawieranej z małoletnim było wskazane w nawiasie, po miejscu na kwotę wynagrodzenia netto: „słownie: *dwadzieścia trzy procent netto*”, jednak ta konstrukcja zdaje się wskazywać bardziej na omyłkę pisarską, niż na zamierzone poinformowanie konsumenta o obowiązującej stawce podatku od towarów i usług, z uwagi na umieszczenie określenia „dwadzieścia trzy procent” w miejscu przeznaczonym na słowne wpisanie kwoty wynagrodzenia. Ponadto, brak było określenia, iż jest to obowiązująca stawka VAT, podlegająca doliczeniu do wynagrodzenia należnego Spółce. Podkreślenia wymaga, że art. 8 pkt 3 ustawy o prawach konsumenta ma na celu zapewnienie konsumentowi uzyskania jak najszerszej i transparentnej informacji, dotyczącej rzeczywistego wynagrodzenia za usługę, jaką będzie on zobowiązany uiścić w związku z umową. Znaczenie tego rozwiązania zwiększa fakt, że często to właśnie kwota wynagrodzenia decyduje o podjęciu przez konsumenta decyzji dotyczącej zawarcia umowy. Nie jest zatem dopuszczalne oznaczanie wynagrodzenia w kwocie netto wraz z informacją, że należy do niej doliczyć stawkę podatku. Takie oznaczenie wynagrodzenia nie posiada bowiem waloru jednoznaczności i ewidentności oraz stoi w sprzeczności z art. 8 pkt 3 ustawy o prawach konsumenta i art. 3 ust. 2 ustawy o cenach.

Powyższe potwierdza słuszność działania Prezesa Urzędu, który zakwestionował to, że kwotę wynagrodzenia, należną z tytułu umowy pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych od zakładów ubezpieczeń, Manufaktura określała w stawce netto, bez uwzględnienia podatku od towarów i usług. Taka praktyka narusza przepisy ustawy o cenach i ustawy o prawach konsumenta, a tym samym stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 uokik.

2) Ocena praktyki zakwestionowanej w pkt II osnowy decyzji:

Druga z zarzucanych praktyk dotyczy zobowiązania konsumenta do niewypowiadania zawartej ze Spółką umowy.

Na wstępie rozważań dotyczących kwestionowanej praktyki należy zauważyć, że w wyniku zawarcia umowy zlecającej Spółce podjęcie czynności zmierzających do wyegzekwowania roszczeń z tytułu wypadku, powstał między stronami umowy stosunek zlecenia.

Sprzeczność z prawem zakazu wypowiedzania umowy polega na niezgodności z przepisem art. 746 § 3 k.c., który stanowi, że nie można zrzec się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów. Zgodnie z orzecznictwem sądowym, jest to przepis bezwzględnie obowiązujący i w związku z tym strony stosunku prawnego nie mogą odmiennie określić w umowie swoich praw i obowiązków (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. VI ACa 1918/14, wyrok SA w Katowicach z dnia 9 maja 2014 r., sygn. V ACa 911/13). Sam stosunek zlecenia opiera się na zaufaniu stron, wobec czego w przypadku jego utraty, powstaje ważny powód wypowiedzenia umowy. Prezes Urzędu podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 sierpnia 2008 r., w sprawie o sygn. akt IV CSK 202/08, w którym Sąd stwierdził, że *„wynikająca z art. 746 k.c. norma pozwalająca każdej ze stron wypowiedzieć zlecenie w każdym czasie, nawet bez ważnych powodów, ma charakter względnie obowiązujący. Nie ulega zatem wątpliwości, że w ramach swobody umów strony mogą wyłączyć, w odniesieniu do jednej lub obu stron, uprawnienie do wypowiedzenia umowy z innych powodów aniżeli ważne. Nie mogą jedynie zrzec się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów, gdyż stoi temu na przeszkodzie art. 746 § 3 k.c.”*. Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że żadna ze stron nie może - w umowie zlecenia albo w drodze jednostronnego oświadczenia woli - zrzec się prawa do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów, zanim powstanie sytuacja uzasadniająca takie wypowiedzenie. W świetle powołanego wyżej przepisu art. 746 § 3 k.c., dopuszczalne jest ograniczenie czy zmodyfikowanie uprawnienia do wypowiedzenia z ważnego powodu przez np. wprowadzenie terminu wypowiedzenia. Za niedopuszczalne uznać natomiast należy takie ograniczenie możliwości wypowiedzenia z ważnego powodu, które w istocie prowadziłoby do wyłączenia tego uprawnienia. Podkreślić jednakże należy, że zakaz zrzekania się uprawnienia do wypowiedzania zlecenia dotyczy jedynie sytuacji, gdy następowałoby to „z góry”, jeszcze przed ewentualnym powstaniem ważnego powodu uzasadniającego wypowiedzenie. Możliwe jest natomiast zrzeczenie się prawa wypowiedzenia zlecenia z ważnego powodu po powstaniu takiego powodu, a więc gdy potencjalne do tej pory prawo konkretyzuje się po stronie dającego zlecenie lub przyjmującego zlecenie.

Wobec tego, stosowanie we wzorcu umowy przez Manufakturę jednoznacznie brzmiącego postanowienia zakazującego konsumentowi wypowiedzania umowy narusza art. 746 § 3 k.c., a tym samym należy tę praktykę uznać za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 uokik, nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26 uokik, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 uokik. W tym przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Za datę zaniechania tej praktyki zostanie uznany dzień 30 czerwca 2017 r. Za określeniem tej daty przemawia okoliczność, iż Spółka w piśmie z dnia 27 lipca 2017 r. poinformowała o

zaprzestaniu w tym dniu stosowania omawianych wyżej praktyk oraz przestała nowe wzorce umów.

Obowiązek usunięcia trwających skutków naruszenia określony w punkcie III sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 2 uokik, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, w szczególności może zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Spółkę obowiązku skierowania listem poleconym - w terminie miesiąca od daty uprawomocnienia się decyzji - do wszystkich konsumentów, których umowy są nadal wykonywane, sformułowanej w sposób czytelny i zrozumiały pisemnej informacji, o treści:

„Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji nr RWR 5/2018 uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Manufaktura Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu polegające na:

- określaniu kwoty wynagrodzenia należnego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu, z tytułu umowy pośrednictwa w dochodzeniu od zakładów ubezpieczeń roszczeń odszkodowawczych, w stawce netto, bez uwzględnienia podatku od towarów i usług, co stanowi naruszenie art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.) oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1830 ze zm.),
- zobowiązaniu konsumentów do niewypowiadania danego Manufakturze Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we Wrocławiu zlecenia, co stanowi naruszenie art. 746 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r., poz. 1025)

Treść decyzji nr RWR 5/2018 dostępna jest na stronie www.uokik.gov.pl”.

Środek ten, w ocenie Prezesa Urzędu, pozwoli zrealizować przede wszystkim cele edukacyjne decyzji. Informacja o wydaniu decyzji zostanie przekazana konsumentom, którzy mogli być poszkodowani w wyniku działań Spółki. Wśród konsumentów komunikat ten powinien zwiększyć wiedzę o przepisach chroniących ich prawa.

Ponadto w przypadku uprawomocnienia się decyzji, może ona stanowić prejudykat dla dochodzenia roszczeń przez indywidualnych konsumentów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji decyzji.

Obowiązek publikacji decyzji określony w punkcie IV sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 27 ust. 4 w związku z art. 26 ust. 3 uokik, Prezes Urzędu może nakazać publikację decyzji w całości lub w części, z zaznaczeniem, czy decyzja ta jest prawomocna, w określonej w niej formie, na koszt przedsiębiorcy. W związku z tym, Prezes Urzędu nałożył na Spółkę obowiązek publikacji wersji jawnej decyzji w całości, w związku z praktykami stwierdzonymi w punktach I i II sentencji decyzji, na koszt Manufaktury, na oficjalnej stronie internetowej tego przedsiębiorcy (w dniu wydania decyzji jest to strona: www.paktus.pl), w ciągu 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, w ten sposób, że:

- odnośnik do treści wersji jawnej decyzji powinien zostać umieszczony na stronie głównej w jej górnej części i opisany w następujący sposób: „Decyzja Prezesa UOKiK nr RWR 5/2018”,

- tekst odnośnika napisany czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff) o rozmiarze nie mniejszym niż 36px oraz utrzymywania jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej.

Nałożony na Spółkę obowiązek publikacyjny zmierza do przekazania możliwie najszerszemu kręgowi odbiorców (konsumentów - również tych niebędących stroną umowy zawartej ze Spółką, jak i innych profesjonalnych uczestników rynku) informacji o stosowaniu przez Manufakturę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Obowiązek ten spełni funkcję edukacyjną oraz prewencyjną. Jednocześnie ma ostrzegać, iż w przypadku braku dochowania przez przedsiębiorców wymaganych standardów i zastosowania podobnych praktyk muszą oni liczyć się z określonymi sankcjami.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowane środki w postaci publikacji decyzji, poprzez zamieszczenie odnośnika do tej decyzji na głównej, oficjalnej stronie internetowej przedsiębiorcy, są adekwatne do charakteru stwierdzonych naruszeń uokik.

Mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu orzekł, jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Kara pieniężna za stosowanie praktyki opisanej w punktach I i II sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 uokik.

Prezes Urzędu z tego uprawnienia skorzystał i wymierzył kary pieniężne, za każdą z zarzuconych przedsiębiorcy praktyk, z uwagi na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również cel represyjny. Należy mieć na względzie okoliczności, iż praktyki przedsiębiorcy miały miejsce na etapie zawierania i wykonywania umowy o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu odszkodowań od zobowiązanych.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik, kara pieniężna może być nałożona w przypadku, gdy do naruszenia przepisów tej ustawy doszło choćby nieumyślnie. Konieczność uwzględnienia kwestii umyślności bądź nieumyślności działania przedsiębiorcy jest zgodna z tezami formułowanymi w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego oraz sądów administracyjnych i cywilnych. Zgodnie z art. 83 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego. Dokonując oceny strony podmiotowej praktyk Spółki wskazanych w niniejszym piśmie, Prezes Urzędu zważył przede wszystkim, czy miała ona zamiar ich stosowania czy też praktyki te były jedynie skutkiem niezachowania przez nią ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Zdaniem Prezesa Urzędu, ogół okoliczności sprawy każe przyjąć, że praktyki spowodowane były niedołożeniem przez Spółkę wystarczających starań, aby postanowienia umowne, znajdujące się w umowach zawieranych z konsumentami, spełniały wymogi zawarte w przepisach prawa, zwłaszcza w aktach prawnych wskazanych w opisie zarzutów. W stanie faktycznym sprawy, brak jest podstaw do uznania, że praktyki były stosowane przez Manufakturę umyślnie. Jednocześnie jednak, w ocenie Prezesa UOKiK, brak jest podstaw do uznania, że Spółka nie miała możliwości przewidzenia, że podejmowane przez nią działania mają charakter bezprawny. Spółka jest przedsiębiorcą mającym nieograniczony dostęp do profesjonalnej obsługi prawnej. Wiedzę w tym zakresie posiada także z racji przedmiotu działalności jaką prowadzi. Przedsiębiorca taki ma możliwość przewidzenia, że stosowane przez niego praktyki mogą stać w sprzeczności z obowiązującymi przepisami. W świetle powyższego, należy stwierdzić, że stosując zarzucaną praktykę Manufaktura

działała nieумыślnie, co w konsekwencji skutkuje wypełnieniem przesłanki z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, umożliwiającej nałożenie kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik, wysokość nakładanej kary pieniężnej ustalana jest z uwzględnieniem, w szczególności, okoliczności naruszenia przepisów tej ustawy oraz uprzedniego naruszenia, a także okresu, stopnia i skutków rynkowych naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia, biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia.

Obydwie z praktyk przypisywanych Manufakturze stosowane były - co najmniej - od lipca 2015 r. do 30 czerwca 2017 r. Zauważyć jednak trzeba, iż ze względu na specyfikę przedmiotu działania Spółki oraz fakt, że postępowania o wypłatę świadczeń odszkodowawczych mogą trwać parę lat, skutki ich stosowania mogą się ujawniać jeszcze przez pewien czas. Oddziaływanie praktyk będzie zatem trwało do momentu usunięcia trwających skutków naruszenia, przy czym daty tej, ze względu na różnorodność stopnia skomplikowania poszczególnych spraw o wypłatę odszkodowania, w których pośredniczy Spółka, nie można ustalić nawet w przybliżeniu.

Stopień naruszenia przepisów ustawy jest wysoki. Praktyki objęte niniejszą decyzją były sprzeczne z przepisami prawa i sprowadzały się do podejmowania przez Manufakturę działań na różnych etapach kontraktowych (przedkontraktowej, zawierania kontraktu oraz jego wykonywania), zmierzając jednoznacznie do wyzyskania posiadanej przewagi kosztem interesów konsumentów.

Pierwsza z praktyk (opisana w pkt I sentencji decyzji) pozbawiała konsumentów informacji, dotyczącej podstawowego warunku zawieranego kontraktu, jakim jest cena usługi. Uznać należy, iż podejmowany przez Manufakturę zabieg umożliwiał egzekwowanie od konsumentów opłat w wysokości, która nie była jednoznacznie w umowie podana. Kolejna z praktyk (opisana w pkt II sentencji decyzji) opierała się zaś na zawarciu z konsumentem umowy, której elementy były oczywiście sprzeczne z regulacją k.c.

Odnośnie do skutków naruszeń - przypisane praktyki mogły powodować po stronie konsumentów ujemne skutki finansowe. Pierwsza z nich skutkowała ponoszeniem przez nich kosztów wykonanych usług, których dokładnej wysokości nie znali w momencie zawierania umowy. Natomiast druga z kwestionowanych praktyk pozbawiała konsumenta uprawnienia do wypowiedzenia umowy, co przesądzało o powstaniu nierozzerwalnego stosunku prawnego, sprzecznego z art. 746 § 3 k.c.

Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 uokik, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

Wśród katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 uokik wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

Uwzględnienie powyższych przestępstw znajduje tożsame zastosowanie dla każdej z przypisanych Spółce praktyk.

Prezes Urzędu, kalkulując karę pieniężną za każdą z praktyk, wśród okoliczności łagodzących uwzględnił jedynie okoliczność zaniechania przez Manufakturę stosowania przypisanych jej praktyk. Zaniechanie to miało miejsce z dniem 30 czerwca 2017 r., a zatem po wszczęciu postępowania w sprawie (tj. 12 kwietnia 2017 r.).

Należy ponadto wskazać, że pomimo, iż Spółka potencjalnie może działać na terenie całego kraju, to z informacji uzyskanych w toku postępowania wynika, że jej działalność koncentruje się jedynie na ograniczonym terenie, tj. Dolnego Śląska i Opolszczyzny. Wobec tego, należy stwierdzić, że nie było podstaw do stwierdzenia wystąpienia okoliczności obciążającej, jaką jest znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków.

Zauważyć należy, że ustalanie wymiaru kary pieniężnej ma charakter wieloetapowy. Ustalając wymiar kary pieniężnej za każde ze stwierdzonych naruszeń, Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny okoliczności takich jak okres, stopień i skutki rynkowe stwierdzonego naruszenia i na tej podstawie ustalił poszczególne kwoty bazowe, stanowiące podstawę dla dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie - w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary - dokonywał gradacji ustalonych kwot bazowych.

1) Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania praktyk objętych decyzją w pkt I oraz w pkt II sentencji, ustalono kwotę bazową kary w odniesieniu do każdej z praktyk z osobna, na [***] % obrotu osiągniętego przez Manufakturę w 2017 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2017 obrót w wysokości [***] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [***] złotych.

2) Okoliczności łagodzące i obciążające

W niniejszej sprawie, wystąpiła okoliczność łagodząca w postaci zaniechania stosowania zakazanej praktyki w niedługim czasie po wszczęciu postępowania. Oznacza to, że zasadne było obniżenie kwoty bazowej o [***] %. Poza zaniechaniem nie wystąpiły inne przestępstwa łagodzące.

W przypadku omawianych praktyk, nie wystąpiły okoliczności obciążające.

3) Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji, tj. uwzględnienia okoliczności łagodzącej, kwota bazowa kary została obniżona o [***] %, co oznacza że ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [***] % obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2017 r. za każde z naruszeń określonych w pkt I i II sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 5 098,00 złotych (słownie: pięć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych), za każde z naruszeń, co stanowi [***] % maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Koszty postępowania.

Art. 77 ust. 1 uokik stanowi, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ww. ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia oraz osoba zarządzająca, o której mowa w art. 6a uokik, są obowiązani ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 uokik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Ponadto, stosownie do art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 oraz z 2018 r., poz. 149 i 650, dalej: kpa),

jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu, w punktach I - II sentencji decyzji, stwierdził naruszenie przepisów uokik. Spełniona została zatem przesłanka wynikająca z art. 77 ust. 1 uokik, pozwalająca na obciążenie Spółki kosztami przeprowadzonego postępowania. Ponieważ przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają, co należy rozumieć pod pojęciem „kosztów postępowania” odwołano się w tym względzie - zgodnie z art. 83 uokik - do art. 263 § 1 kpa, który do kosztów postępowania zalicza między innymi koszty doręczania stronom pism urzędowych. W niniejszej sprawie wyliczone w ten sposób koszty związane z korespondencją ze stroną postępowania ustalono na kwotę 67,00 zł.

Na podstawie art. 264 § 1 kpa, w związku z art. 83 uokik, Prezes Urzędu wyznaczył stronie termin 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na uiszczenie ww. kosztów. Powyższą kwotę należy wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie VII sentencji decyzji.

Pouczenia

Stosownie do art. 81 ust. 1 uokik w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 155 ze zm., dalej: kpc)- od decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu we Wrocławiu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt V decyzji, stosownie do treści art. 264 § 2 kpa w związku z art. 83 uokik oraz stosownie do art. 81 ust. 5 tej ustawy w związku z art. 479³² § 1 i 2 kpc, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu w terminie tygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 10100078 7822 31000 000.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury Urzędu we Wrocławiu
Elżbieta Kołodziej

Otrzymuje:

[***]

